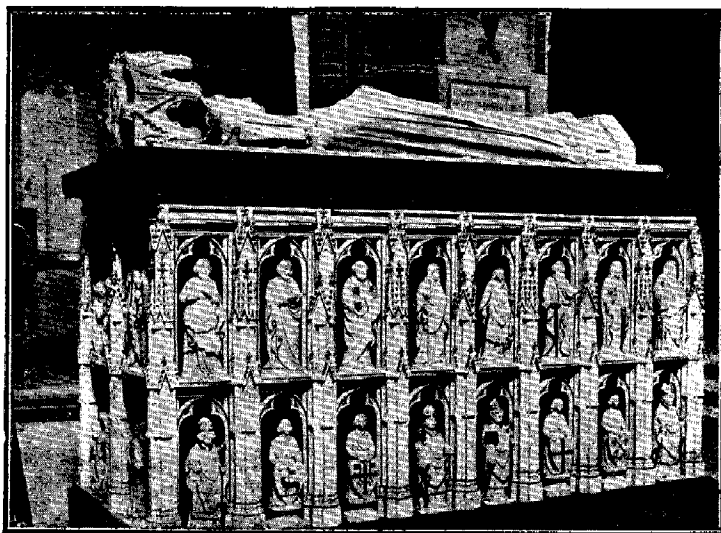

Professor Jacob Kornerup.

* 19/11 1825, † 9/3 1913.

Om Dronning Margrethes Forbindelser med Roskilde og hendes Gravmæle i Domkirken.

Foredrag ved hendes Mindefest den 28. Oktbr. 1912 af J. Kornerup.

Naar Klokkeren i Domkirkens lille Spir fire Gange om Dagen ringer ud over Roskilde, vil Traditionen vide, at denne Ringning stammer fra Sjælemesserne over Dronning Margrethe. I over hundrede Aar efter hendes Død, lige til Reformationen, fejredes de her. Rimeligvis er dog dette om Klokkeringningen kun et Sagn fra nyere Tider. Men da Margrethe levede, stod hun i nøje Forbindelse med Roskilde, hvor hun havde sat sin Ven og Kansler, Peder Jensen Lodehat, ham, som Prof. Erslev kalder „hendes højre Haand“, paa Bispestolen.

Ofte har Dronning Margrethe vandret ind her i Domkirken hen under disse Hvælvinger og Buer og gaaet op i Højkoret, hvor hendes Stamfader Kong Sven Estridsens Ben hviledede i Muren, og hvor hendes eneste Broder, Junker Christoffer, laa begravet foran den Pille, hvor senere Estrids Billede blev malet. Hun har set paa Christoffers Gravmæle, som nu staar i Søndre Sideskib, hun har knælet i Bøn foran Højalteret, som stod tæt foran Granit søjlerne, og naar hun har været i Roskilde paa St. Philippi og Jacobi Dag, den 1ste Maj, har hun overværet den aarlige Sjælemesse, der holdtes i Domkirken for hendes Forældre, Kong Waldemar¹⁾ og Dronning Helvig, og som var stiftet af Kongen. Men dette var hende ikke nok. I Aaret 1396 skænkede hun fornævnte Biskop Peder Saltø ved Næstved med tilhørende Gods og skriver i sit Brev, „at det Alter, som nu bygt er i Roskilde Chor ved vor Broders Grav, skal vies til Fader, Søn og Helligaand, og for samme Alter skal der synges Messe straks efter Sacriste Messen hver Dag for Treenigheden til Dommen“²⁾ Hun befaler, at de fungerende Kanniker skal derfor have Betaling og Mad og Øl. „Peblingerne“, de latinske Skoledrenge, skal synges Vor Frue Lovsang: Ave Maria gracia plena og have Mad og Øl.

Lige til Højkoret blev ryddet 1694, udgravet til Kælder og indrettet til kgl. Gravkapel, stod dette Alter til venstre for St. Lucii Højalter. Det har uden Tvivl været et i Træ udskaaret og forgyldt Alterskab med Billeder af Treenigheden. Paa en af Fløjdørene var Dronning Margrethe malet, liggende paa Knæ med foldede Hænder og Guld kronen paa Hovedet. Nedenunder stod følgende Indskrift:

*Memorie nobilissime Danorum regine Margarethę,
hujus altaris fundatricis.*

¹⁾ Liber daticus roskildensis, Script. rer. Dan. III, 273.

²⁾ Danske Magazin 4. Bind 297.

Oven over Alteret hang paa Pillen et gyldent Skjold med tre Løver og nogle Hjerter.¹⁾ Nu er dette uerstattelige Billede af Dronningen borte.

Som bekendt forvaredes der her i Domkirken et Par andre Sager til Minde om Margrethe, nemlig en Slibesten, som Kong Albrecht sendte hende til Spot tillige med en Vadnielsfane, samt hendes Kjole, som hang i et Skab i Choret.²⁾ Disse Sager blev 1658 bortførte af Svenskerne som Krigsbytte og bragt til Domkirken i Upsala. Denne Kjole blev efter at have været glemt i mange Aar fundet 1907 af Frk. Agnes Branting imellem en Mængde Chorkaaber og Præstedragter som en ukendelig sammenrullet Byldt, men som endnu i en Fortegnelse fra 1863 nævnes som Dronning Margrethes Kappe.³⁾ Det viste sig, at det var en Kvindekjole af et blødt, purpurfarvet Stof, indvævet med Guldtraad i et rigt Mønster, rimeligvis vævet i Italien.

Aaret før sin Død stiftede Margrethe her i Domkirkens søndre Taarn, hvor nu Krag'erne ligger, Kapellet Bethlehem. Stiftelsesbrevet, der er skrevet paa Dansk og paa Papir, bevares endnu i Universitetsbibliotheket. Hun kalder sig ikke Dronning over tre nordiske Riger, men:

Wi Margaretha af Guds Naade Waldemar
Danæ Konnings Dotter.

Hun bestemmer, at der i Kapellet skal holdes Sjælemesser for Ridderen Abraham Brodersen, „vor tro Tjenere, hvis Sjæl Gud have“, og at det skal vies til Vor Frue og hendes Søn, som var født i Bethlehem, og til Ro og Naade for Hr. Abrahams Sjæl.

Man kunde spørge: hvor opholdt Dronning Margrethe sig, naar hun var i Roskilde? Man skulde nærmest tro: paa den gamle Kongsgaard, som laa lige Vest for Domkirkens Taarne. Men denne Kongsgaard, hvor Walde-

1) Fortegnelse over Kirkens Mærkværdigheder, Manuskript Nr. 1406 i Thottske Samling.

2) Wolf: Encomion regni Daniæ, S. 453.

3) Mag. C. A. Jensen: Dronning Margrethes Klædning i Fra Arkiv og Museum II, 404.

marer og Eriker havde boet, synes at være nedlagt, maaske brændt omtrent i Waldemar Atterdags Tid og er da forsvundet af Historien. Der foreligger imidlertid den mærkelige Efterretning¹⁾, at Dronningen „byggede sig et Hus og besad det i levende Live i Roskilde i St. Marie Kirkesogn i Byens østlige Del nær ved Nonneklosteret“²⁾. Hvorfor valgte Dronningen just denne Plads? Jo, naar man husker paa den Hengivenhed og Ærefrygt, hvormed hun saa op til Nonnerne, der efter Tidens Opfattelse førte et idealt kristeligt Liv, kan man ikke tvivle om, at det var for at være i Nærheden af dem. Vi kan da tænke os, at hun ofte har overværet deres Gudstjeneste i den gamle Kirke, som staar endnu, lyttet til deres Sang, samtalen med dem og set dem arbejde i Systuen og Abildgaarden. Historien fortæller, at hun ofte opholdt sig i længere Tid i St. Birgittes Kloster i Vadstena, og man havde her det forunderlige Syn, at ved Afskeden samlede Nordens mægtige Dronning Munke og Nonner og kyssede dem paa Haanden!³⁾ Hun betragtede Klosterfolkene som hellige Mennesker, der havde trukket sig tilbage fra Verden til det stille Kloster for kun at tænke paa Sjælens Frelse og det evige Liv. Desværre svarede Virkeligheden ikke altid til Idealet.

Den 28. Oktbr. 1412, i Dag for fem hundrede Aar siden, døde Dronning Margrethe i Flensborg, hvor hun var blevet hyldet af Borgerne, just som hun stræbte at rette en politisk Fejl og igen knytte Sønderjylland til Riget. Det var et for Danmark sørgeligt og skæbnesvangert Dødsfald. Efter hendes Ønske blev hendes Lig ført til Sorø, til det stille Kloster, som hun elskede, og hvor hun vilde hvile ved Siden af sin Fader, Waldemar Atterdag, over hvem hun havde rejst et smukt Gravmæle, hvor man saa hans Skikkelse i hvid Alabast hvile paa Kistelaaget.³⁾ Og der laa ogsaa hendes eneste Søn, Kong Olaf. Men saa

1) Script. rer. Dan. I, 523.

2) »Ellen Jørgensen og Johanne Skovgaard«: Danske Dronninger S. 61.

3) In sepulchro illo de alabastro . . . Script. rer. Dan. IV, 542.

skete det mærkelige, at Biskop Peder Jensen af Roskilde brød Gravens Fred Aaret efter og lod Dronningens Lig med Magt tage op og føre her til Domkirken. Biskoppen, som havde staaet hende saa nær, ønskede, at hans Domkirke skulde have den Ære at gemme hendes Støv. Man kan dog næsten ikke tro andet, end at dette er sket med Kong Eriks Samtykke. Munkene i Sorø var meget misfornøjede, og den gamle Broder Niels, der senere forfattede den danske Rimkrønike, lader Margrethe sige:

„J Roskild hviles nu mine Ben,
Som staar der nu bestreuet,
Havde jeg haft en fuldtro Ven,
J Sor havde jeg vel blevet“.

Det Spørgsmaal trænger sig nu frem: Ligger Margrethe inde i Marmorkisten eller neden under den i Jorden? For at besvare dette maatte man have hævet Dækpladen paa hendes Kiste, hvilket aldrig er sket. Man skulde dog synes, at da Dronningen havde ligget ti Aar i Jorden, inden hendes Gravmæle blev opstillet, har hendes Føsterson, Kong Erik, ikke igen villet forstyrre Gravens Fred; men noget bestemt ved man ikke derom.

Da Dronning Margrethe blev begravet her i Domkirken den 4de Juli 1413, lod Kong Erik af Pommern afholde en stor Kirkefest, hvoraf man endnu har en mærkelig Skildring af en samtidig Kannik fra Lybæk.¹⁾ Nærværende ved denne Lejlighed var Kong Erik og Dronning Philippa, Hertug Boleslaw af Pommern, Johannes Hertug af Sachsen-Lauenborg, Erkebiskoppen af Lund tillige med femten andre Biskopper. Festen varede i tre Dage, og der holdtes Sjælemesser for Dronning Margrethe ved 50 Altære, som dengang stod i Domkirken. Der blev ofret rigeligt af Kongen og Dronningen: pragtfulde Altertæpper og Silketæpper, indvævede med Guld, og sølvförgyltde Alterbægere. Fyrsterne ofrede Guld-Rosenobler, Ridderne

¹⁾ Prof. E. Erslev: »En Kirkefest fra Erik af Pommerns Tid«, Kirkehist. Saml. 3die Række, 5te Bind, 809.

og Væbnerne lybske Sølvpenge. De Prydelser og Kalke, som blev givne til Altrene, var bestemte dertil af Dronning Margrethe og udarbejdede med hendes egne Hænder. Kong Erik og Dronning Philippa ofrede af egne Midler to Rosnobler til hvert Alter, og Fyrsterne, saavel de verdslige som de gejstlige, ofrede en Mængde Gylden. Som man ser, var det en meget indbringende Dag for Dømkirken. Paa anden og tredie Dag holdtes der Sjælemesser for Kongens Fader og Broder og for Dronningens Fader, Kong Henrik af England. Tilsidst blev der, vistnok foran Kirkens Dør, kastet Penge i Grams til de Fattige.

Margrethes Begravelse i Choret gav Anledning til, at Biskop Jens Andersen lod dette ombygge, udvide og forskønne med de Lænestole og Paneler, som staar endnu. Det var lige til 1690 skilt fra Hovedskibet med en Tværmur og derover et Galleri, „et Sangchor“. Inde i det lukkede Kannikchor stod Dronningens Kiste frit, til Tværmuren blev revet ned 1690 og det nuværende Alter flyttet derind. Biskoppen melder i en latinsk Indskrift over Panelerne, at „Choret er udvidet 1420 til Sjælfrelse for den berømmelige Dronning Margrethe, hele Gejstlighedens Velynderske, som ligger her begravet“ etc.

I Aaret 1423 lod Kong Erik det prægtige Gravmæle over Margrethe opstille og følgende Indskrift sætte paa Dækpladen:

„I Herrens Aar 1412 paa de hellige Apostles Simons og Judas' Dag døde den berømmelige fyrstinde og frue, fru Margrethe fordums Danmarks, Sveriges og Norges Rigers Dronning; men det følgende Aar den 4de Juli blev hun begravet her. Da Efterverdenen ikke kan hædre hende, som hun har forfjent det, er dette Værk oprejst til hendes Minde paa den op-højede fyrst Eriks, vor nuværende Konges, Beføstning 1423“.

Kong Erik har intet villet spare paa at sætte sin kære Fostermoder et Gravmæle, som der ikke fandtes Mage til i Norden. Paa den sorte, polerede Marmorplade hviler Dronningens hvide Alabasterbillede, med Dødens Ro over

det smukt formede Ansigt. Hænderne er lagt over Kors, Haaret snor sig i en tyk Fletning om den høje Pande. Om Livet har hun et Guldbælte med vedhængende Bjælder. Hendes Krone er desværre ikke den oprindelige; men kaster man et Blik paa Reliefferne paa søndre Side af Kannekechoret og betragter Bathseba, der knæler med den lille Salomon foran Kong David, genkender man hele Dronning Margrethes Dragt, Bæltet med Bjælderne, Ærmerne med Armbaandene, Haarsætningen og ser da tillige, hvorledes den lillieprydede Krone har været.

Har dette Billede lignet Dronningen? De fleste Forfattere, der har skrevet herom, tror det ikke, og det kan jo ikke nægtes, at dette Ansigt synes noget for glat for en Dame paa 59 Aar. Men Sagen er vist den, at Kunstneren har villet fremstille hende som yngre. Ansigtet viser sig ved nærmere Betragtning præget af flere ejendommelige Træk: den høje kloge Pande, den faste fyldige Mund og den fremtrædende spidse Hage, hvad der altsammen tyder paa et Portræt, en Mening, som jeg allerede tidligere har udtalt¹⁾, og som deles af Prof. Aarsleff²⁾. Den fremragende Kunstner, der har hugget Statuen, hørte efter alt at dømme til en Skole, der netop udmærkede sig i Portrætfaget. Det maa formodes, at han i det mindste har stræbt efter at skaffe Lighed ved Hjælp af Billeder af Dronningen, der var sendt ham fra Danmark. Vi har jo hørt, at der fandtes et her i Domkirken.

Man skulde tro, at Efterverdenen vilde have fredet og skaanet det prægtige Gravmæle, som Kong Erik rejste over sin Fostermoder, men desværre har ogsaa dette Kunstværk været Genstand for barbarisk Mishandling, som raaske er begyndt straks efter Reformationen. Derpaa kunde det tyde, at paa de 9 tilbageværende oprindelige Figurer og 2 Reliefs er alle Hovederne systematisk huggede af ligesom af Billedstormere. Det gik ud over selve

---

1) A. Fang og J. Kornerup: Roskilde Minder 1907, S. 51.

2) C. Aarsleff: Mindesmærket over Dronning Margrethe, som udkom paa Mindedagen den 28. Okt. 1912.

de hellige Apostle, som om de ikke var andet end papistiske Afgudsbilleder. Jeg skal ikke opholde mig ved Monumentets Lidelseshistorie, men kun i Korthed omtale, at omkring Aar 1700 var det meget beskadiget, og 1756 fik kgl. Billedhugger Hænnel Ordre til at foretage nogle Forandringer ved det. Han fjernede uden Tvivl, hvad der endnu sad tilbage af den fordums Pragt, forhuggede Statuens Føde og anbragte her et Dødningshoved med korslagte Ben, hvor der efter Middelalderens Skik vistnok har ligget en Løve. Dette Dødningshoved laa der endnu 1865. Paa Marmorkistens Sider kittede Hænnel alle Taphullerne til og malede det hele over med sort Oliefarve. I denne ødelagte Tilstand stod Kong Eriks Gravmæle over hans berømte Fostermoder!

Der var imidlertid sket et mærkeligt Fund. I en gammel Kiste, der stod i en Hvælving over Kapitelhuset, fandt man en hel Bunke af Alabaster-Prydelser og Figurer, som man ifølge ældre Afbildninger og Efterretninger straks forstod hidrørte fra Dronning Margrethes Kiste, og som kastede et helt nyt Lys over dens oprindelige Udseende. Paa Grundlag af disse Brudstykker udarbejdede Billedhugger Schöll 1847 en Plan til Gravmælets Restaurering og forelagde den for Christian VIII. Denne intelligente og kunstelskende Fyrste interesserede sig meget for Planen; men Døden bortrev ham Aaret efter, og saa kom Krigen, og man fik andet at tænke paa.

Der gik nu en 14—15 Aar, inden der igen blev taget fat paa Sagen, denne Gang af det særlige Kirkesyn, som bestod af den berømte Kunsthistoriker Professor Høyen og Arkitekterne Chr. Hansen og Herholdt. Høyen skrev 21. Juli 1862 i Domkirkens Synsprotokol bl. a., „at der endnu er saa mange Brudstykker tilbage af Gravmindets oprindelige Dekoration, at det af en tænksom Kunstner kunde restaureres saaledes, at det i det Væsentlige bevarede sin historiske Karakter“. Synet anbefalede Billedhugger Hertzog til dette Arbejde. Det blev ham

ogsaa overdraget, og han rejste i Oktober 1863 til Cøln og Belgien for at studere middelalderlige Gravmonumenter og skaffe Alabast, hvilket sidste det først lykkedes at tilvejebringe et Par Aar efter i Luxemburg.

Man valgte Hertzog, fordi han havde udarbejdet en paa de omhyggeligste Undersøgelser grundet Tegning til Restaureringen og interesserede sig levende for denne; men det var en uhyre vanskelig Opgave, som kom til at hvile tungt paa ham. Vore Billedhuggere hørte dengang alle til Thorvaldsens Skole og havde kun lidet Kendskab til Middelalderens gothiske Stil; og dog havde Hertzog, der var et Stykke af en Kunsthistoriker, flere Forudsætninger end de andre Billedhuggere til at løse denne Opgave. Han arbejdede med den største Omhu og Nøjagtighed og trods de store Vanskeligheder ved at faa den fine og rige Arkitektur, der pryder Marmorkistens Sider, til at passe sammen, ligesom han ogsaa udarbejdede den smukke gothiske Baldakin med de tre nordiske Rigers Vaaben. Men der gik mange Aar, og 1892 tog Døden Kunstneren bort, inden han var færdig med sit Arbejde, og det gik i Staa i 8 Aar! I Erkendelse af, at det var lidet sømmeligt eller værdigt at lade Dronning Margrethes Gravminde henstaa halvfærdigt, besluttede Kultusministeriet, at Arbejdet skulde fortsættes, og overdrog det til Billedhuggeren Prof. Aarsleff.

Til at begynde med foretog Aarsleff flere Rejser i Tyskland, Frankrig og Belgien og satte sig meget grundigt ind i Gravmonument-Kunstens Historie. Han kom til det Resultat, at Dronning Margrethes Monument maa være udført i Frankrig, rimeligvis i Paris, og ikke i Cøln, som Prof. Julius Lange havde ment. I St. Denis, hvor de gamle franske Konger hviler, findes flere Gravmæler, som er samtidige med Dronning Margrethes, og som i Stil og Udførelse ligner hendes i den Grad, at de synes udgaaede fra samme Værksted. Som Kunstneren, der har skabt Dronning Margrethes Monument, mener Prof. Aarsleff at kunne paavise Billedhuggeren Pierie

de Thury, som kalder sig „Tombier“, Gravmonument-Mester i Paris. Det vides, at det er ham, der har hugget de smukke og karakteristiske Statuer paa Karl VI's og Dronning Isabella af Frankrigs Marmorkister i Klosterkirken i St. Denis, hvilke utvivlsomt er Portrætter. Denne Skole, som var grundet af André Bonneveu, arbejdede i lange Tider i Paris.

Om end Kritiken har haft enkelte Ting at indvende mod Hertzogs Arbejde, var det dog lykkedes ham at overvinde de store Vanskeligheder ved at opsætte den rige gothiske Udsmykning paa Kisten, der leder Tanken hen paa et stort Relikvieskrin fra Middelalderen. Men endnu stod tilbage den fuldt saa vanskelige Opgave at fylde de tomme Pladser med Relief-Figurer, thi af de 32 smaa Figurer, der havde siddet der, var der kun ti hovedløse tilbage og af de 8 Grupper kun 2 Brudstykker! Man maatte altsaa være paa det rene med, at det var umuligt at gengive Monumentet ganske, som det havde været.

Imidlertid er Prof. Aarsleff i Valget af Figurer vistnok naaet nærmere til det oprindelige end Hertzog, som paa sin Tegning havde optaget flere Helgeninder som St. Agnes, St. Anna, St. Clara i øverste Række og stillet Apostlene i nederste¹⁾. Prof. Aarsleff udfandt derimod med stor Skarpsindighed ved at sammenholde Relieffernes Højde og Tykkelse med Rammernes, at Apostlene har staaet i den øverste Række. Der staar nu alle tolv Apostle med deres velkendte Attributer, smukke, værdige Skikkelser og i Klædebonnets Foldekast nøje overensstemmende med de gamle Brudstykker.

Foruden til de 12 Apostle var der i øverste Række endnu Pladser til 4 Figurer. Her har Kunstneren med Benyttelse af de gamle Brudstykker opstillet Marie Magdalene med Salvekrukken og St. Lucius, Dømkirkens Værnehelgen, i Pave-Ornat paa Nordsiden og paa Sydsiden St. Birgitte og St. Margrethe.

¹⁾ Saavidt jeg mindes havde Hertzog ogsaa tænkt paa at fremstille Nordens tre Værnehelgener: St. Knud, St. Olaf og St. Erik.

Det var i det 14de og 15de Aarhundrede en almindelig Skik at afbilde hele Ligtølgget, der var til Stede ved Begravelsen¹⁾, paa Siden af Marmorkisten, saaledes som jeg har set det paa Hertugerne af Burgunds Gravmæler i Dijon, hvor man ser en Række Munke læse Bønner for de Afdøde. Naar man nu ved, som før omtalt, at ved Dronning Margrethes Bisættelse her i Domkirken var der 15 Biskopper tilstede med Erkebiskoppen af Lund i Spidsen, og at de 8 af dem sikkert har været svenske og norske, passer dette i Antal til de 16 Pladser — Erkebisperne af Upsala og Trondhjem kan ikke have været tilstede, da de ikke nævnes —, saa skulde man tro, at hele underste Række har været optaget af Biskopper med Bøger i Hænderne. Prof. Aarsleff har ogsaa ladet to af sine læse i Bøger.

Prof. Aarsleff havde imidlertid fæstet sin Opmærksomhed paa nogle gamle Taphuller i Fodstykket, hvilke var regelmæssigt fordelte paa otte Steder. Han sluttede deraf, at Bisperækken her havde været afbrudt af andre Figurer, og opstillede paa disse Pladser Skjoldholdere, Ynglinge, som holder de otte danske Bispedømmers Vaabener, indbefattet Lunds og Slesvigs. Man maa dog indrømme, at det ikke er muligt at forklare Taphullernes Betydning med Sikkerhed.²⁾

At gengive Dronning Margrethes Gravmæle helt og holdent saaledes, som det har været, var jo umuligt, eftersom der kun var saa faa Brudstykker tilbage af Reliefene, ja ikke et eneste Ansigt. Dertil kommer, at det før vor Tid er saare vanskeligt at vende tilbage til Middel-

---

1) I Domkirken i Brescia findes en Marmorsarkofag fra 1308 over en Biskop, som ses liggende i naturlig Størrelse paa Dækpladen; men paa denne staar opstillet en hel Mængde smaa Figurer ligesom Dukker. Det er Ligtølgget: Kanniker og Munke, som bærer Kors, Kjorter, Røgelsekar og læser Dødsmessen.

2) De to gamle Afbildninger af Margrethes Sarkofag i Resens »Danske Atlas« og Thuras »Danske Vitruv.« viser ikke saadanne Skjoldholdere; men det maa indrømmes, at disse smaa Tegninger ikke se meget paalidelige ud. Som Forbillede for Skjoldholderne har Prof. Aarsleff benyttet en Alabasterfigur, en skjoldholdende Yngling fra omtr. Aar 1400, i l'Eglise de Brou i Bourg. Aarsleff: »Mindesmærket over Dronning Margrethe«, S. 38.

alderens Stil og Aand, der ligger os saa fjern; men Kunstneren er vistnok kommen den saa nær, som det var muligt, og har holdt sig strængt til de gamle Brudstykker. Det maa erkendes, at det er god og lødig Kunst, der er ydet, og at den næppe for Tiden kan skaffes bedre her i Landet.

Ved nærværende Lejlighed kan jeg ikke gaa i det enkelte, og der er ikke Plads for denne store Forsamling til at staa oppe ved Kisten. Jeg vil kun henpege paa den yndefulde Gruppe med Marie Bebudelse¹⁾, som er holdt i udmærket middelalderlig Stil, eller paa Fremstillingen i Templet med den gamle Annas Glæde over Jesusbarnet, Kvinderne ved Graven, Marias Kroning som Himmeldronning, ja der var jo meget andet, hvis Tiden tillod det. De mange smaa Ansigter er udførte med Finhed og godt varierede. Aarsleff har haft det gode Indfald at give Roskilde Bispnen Peder Jensen Lodehats Træk efter Omridset paa hans Gravsten her i Domkirken.

Jeg vil slutte med en Tak til de Kunstnere, der i saa mange Aar har arbejdet paa Monumentet, til Prof. Aarsleff og hans dygtige Medarbejder, Billedhugger Lindstrøm; men vi bør heller ikke glemme at takke Kultusministeriet, hvis levende Interesse for Sagen det skyldes, at Arbejdet ikke blev staaende halvfærdigt.

Paa 500 Aarsdagen efter Dronning Margrethes Død staar hendes prægtige Gravmæle nu istandsat, og vi gøre Kong Eriks Ord til vore: „Efterverdenen kan ikke hædre hende, som hun har fortjent.“ Nu glæder vi os over det skønne Kunstværk, der bevarer hendes Minde til Ære for Domkirken og for Danmark.

---

¹⁾ Kunstneren har som Forbillede til den benyttet en Gruppe i Musée Cluny i Paris.